

Prædiken til Anden pinsedag

Joh. 6, 44-51

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus sagde: »Ingen kan komme til mig, hvis ikke Faderen, som har sendt mig, drager ham, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. Der står skrevet hos profeterne: »Alle skal være oplært af Gud.« Enhver, som har hørt og lært af Faderen, kommer til mig. Ikke at nogen har set Faderen, undtagen den, der er fra Gud; han har set Faderen. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der tror, har evigt liv. Jeg er livets brød. Jeres fædre spiste manna i ørkenen, og de døde. Men det brød, som kommer ned fra himlen, gør, at den, der spiser af det, ikke dør. Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himlen; den, der spiser af det brød, skal leve til evig tid. Og det brød, jeg vil give, er mit kød, som gives til liv for verden.« Johannevangeliet 6,44-51

Anden pinsedag hedder den helligdag, som vi er landet på i dag. Dagen er en af de helligdage, som vi også kalder andenhelligdage. Bror og søster til 2. juledag og 2. påskedag.

Lad os i dag slå et slag for andenhelligdagene. Andenhelligdagene, der ellers godt kan være lidt i fare for at blive oversete. Ja, det er jo ikke fordi, vi har noget imod dem, for de fleste synes velsagtens, at det er godt med en ekstra fridag. Men mange kan måske blive lidt i tvivl om, hvad andenhelligdagene egentligt står for, og er de overhovedet vigtige? Vil en andenhelligdag i det hele taget nogensinde blive andet end en toer? Jeg synes dog, at der er noget ganske befriende ved disse "andendage".

I min prædikenforberedelse kom jeg til at tænke på fænomenet "andendagsgilder." Måske en lidt utidig association. Men da jeg blev konfirmeret i 1988, blev der holdt et godt gammeldags andendagsgilde. Jeg husker, hvordan jeg kunne få lov til at tage kjolen på igen, og sangene blev sunget igen, og selvom sangarkene måske var blevet lidt nussede, så var det stadig festlig at synge

dem, og selvom menuen bestod af rester, der var piftet lidt op, var det stadig lækker mad. Det var en fest, og de friske blomster duftede stadig i hele mit barndomshjem. Jeg husker, at stemningen var mere afslappet end selve dagen, for nu var ”det store slag” jo vel ovre, og mine forældre kunne nu sætte sig ned og spise uden hele tiden at skulle tjekke op på ting. I dag holder vi så andendagsgilde. I går var det selve dagen.

I pinsen hører vi, at Helligånden kommer til de knugede og bange disciple, som ikke tør gå uden for en dør. De sidder bag lukkede døre, de er helt alene. En situation, som ikke er helt ukendt for os i disse tider, hvor mange sidder hjemme bag lukkede døre, bekymrede for smittekæder, smittespredning og for selv at blive smittet.

Situationen for disciplene var den, at Jesus er taget/faret til himmels, og nu sidder de tilbage og ved ikke, hvad der skal blive af dem. De føler sig fortabte. Det er ikke nu, han går og står sammen med dem. Det er ikke nu, de oplever hans ord og underværker. Det er ikke nu, han deler sit legeme og blod. Det er ikke nu, han kommer tilbage fra de døde og siger, at døden er død. De velsignede stunder føles så langt væk. Men medens de sidder der helt tomme, så sker det under, at Helligånden kommer og blæser liv i disciplene.

Før var det, som om døden sad tungt på deres brystkasse, men *nu* fyldes lungerne atter med luft, og hjertet pumper nyt liv rundt i

kroppen. De får livsgnisten tilbage. Det er det, Helligånden gør. Helligånden vækker dødt til live, for Helligånden er Gud selv, Guds eget nærvær. Det er Gud selv, der kommer og giver disciplene livet, håbet og modet igen. Gud fylder deres *nu* med sit nærvær, og Guds nærvær vækker dødt til live. Og pludseligt står alt det, de oplevede med Jesus lyslevende for dem igen. Det er *nu*, han går og står sammen med dem. Det er *nu*, de oplever hans ord og underværker, det er *nu*, de får del i hans legeme og blod, det er *nu*, døden er overvundet. Gud bringer alt til live igennem sin Helligånd i selve det *nu*, de går og står i.

Samme fylde har også vores *nu*. Alt det disciplene oplevede med Jesus er også virkeligt for os, lige så virkeligt som var det os, der var disciple dengang, og som var det os, der havde fulgt ham dengang. Jesus går og står også med os, hans ord og underværker, når også os tværs gennem tid og rum, også vi får del i hans legeme og blod, døden er også overvundet for os. Tværs gennem tid og rum, når han os med sit evige nu. Det nu, der trodser døden, det nu, der vandrer tværs gennem døden, dette *nu* forener os med Gud og Jesus gennem Helligånden. I dette *nu* rummes for os alle tider, både fortiden og fremtiden, både det vi har mistet, og det vi har til gode.

Med Helligånden er der håb for fremtiden, og med Helligånden er alt ikke for evigt mistet eller tabt, når vi mister, men favnet i Guds nærvær. I Gud er alt i favn. Nu og der-

for også altid.

Det store budskab er bestemt en ekstra helligdag værd. Det budskab er en kæmpe fest og fejring værd. For det betyder, at ingen nogensinde er alene, den treenige Gud er hos os også i den stue, hvor alt har været alt for stille alt for længe.

At Gud sendte sin Helligånd har kæmpe betydning. En betydning, der rækker langt ud over de par helligdage, hvor vi særligt fejrer det. At Helligånden er her giver en helt ny dimension til vores liv og andendagsgildet, som vi er godt i gang med, ja, den fest fortsætter også i morgen og resten af tiden til evig tid, for Helligånden er her.

Jeg har stadig min konfirmationskjole på billedligt talt. Heldigvis en åndelig en af slagsen, for jeg vil bestemt ikke kunne passe den fysiske mere. Hele livet har en fylde, som fylder friske blomster min stue. Maden på bordet minder mig om, at Jesus engang spiste med sine disciple, *og* at han også spiser med os i dag. Og sangene ja, dem har vi også masser af. Sangen er som genopstået i denne krise med Philip Fabers morgensang og fællessang ud over hele landet.

Vi mærker, når vi synger sammen, at vi er et særligt fællesskab. ”Friest er dit åndefang, når dybt du drager det i sang, så højt i sky det klinger”. Sådan beskriver Grundtvig sangen i salmen ”Alt hvad som fuglevinger fik” (DDS 10). Vort åndefang ... tænk, hvis

det også skyldes Helligånden, at vi kan synge. Tænk, hvis det er Guds åndedræt, den ånde han engang blæste ind i mennesket, tænk, hvis det er det åndefang, som vi bruger til at synge med. Under alle omstændigheder er det, som om der en stærk kraft, der binder os sammen og gør os glade, når vi synger sammen.

Så lad os da synge og feste. Pinsens budskab er fest og glade dage værd, om det så skal være en fest på afstand, ja, så knytter Helligånden os alligevel sammen. Rigtig glædelig pinse!

Lene Sander

Haurum-Granslev-Houlbjerg-Sall

Salmer:

290, 396, 10, 291, 287

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk